Paranoia imperfecta del poder

written by Pau Miserachs | 26 de setembre de 2017

Aquesta tarda, m'assabento que la Fiscalia ha convertit una massiva mobilització ciutadana amb càntics i flors en una manifestació multitudinària susceptible de ser perseguida com a delicte de sedició. No han sigut capaços de separar la manifestació ciutadana de rebuig dels escorcolls a la seu de la conselleria d'Economia i Hisenda i detenció de càrrecs de la Generalitat, les temptatives de fer registre sense manament judicial ni garanties a la seu d'un partit polític que fa molta nosa al govern espanyol. Han portat els càrrecs a declarar emmanillats. No sabem si els han tret les polseres abans de declarar. Hi ha qui diu que no. Algunes fotos que circulen per les xarxes abonen aquesta imatge.

S'esperen més detencions en els pròxims dies, mentre els governs europeus i els socis del PP a la Unió comencen a veure les coses malament, i que el PP no és tan democratacristià com aparentava a l'hora de buscar soci europeu. I lògicament, l'encausament com a vulgars colpistes dels capdavanters de les entitats que més mobilitzen l'amor per Catalunya, en Jordi Sánchez i en Jordi Cuixart, sense importar que, més tard, un jutge, probablement, hagi d'arxivar el procediment penal per manca d'entitat penal i de proves suficients per a dir que han comès un delicte tan severament castigat pel Codi Penal.

Públicament, s'ha vist que ambdós acusats ajudaven a mantenir la ciutadania quieta i a l'expectativa del que passava a la Conselleria. Fer política de mobilització de pau i tolerància no és tumult. Tampoc poden ser declarats responsables de les punxades de rodes, fetes sense que ningú hagi vist res ni identificat cap persona directament i materialment causant dels fets. S'estan traient les coses de lloc per part de la Fiscalia i el govern, que sembla que imposa el que ha de dir i fer la Fiscalia. Els fiscals converteixen en delicte el que diuen els ministres i el president Rajoy. Mala política

repressiva la del govern espanyol, que tindrà pitjor futur, ja que és mostra de la regressió política i la *demokratura*, nom amb què ja es coneixen les democràcies merament formals que no amaguen un esperit dictatorial dels seus governs.

Des de la mort del dictador, com en temps de la dictadura, el carnet de partit o d'afiliat i l'obediència i docilitat eren i encara són imprescindibles a tots els partits a Espanya per ocupar càrrecs públics o anar a les llistes electorals tancades. La política és obeir consignes. Els càrrecs ben disposats en una democràcia deficient no es renoven. Anys i anys de diputats i presidents que confonen la política amb la seva finca d'estiueig o la financera de les seves necessitats. Al poder, cal saber que només hi arriben els que superen tots els cops de colze i totes les ganivetades internes de la competència pel mateix lloc del partit. Tot es fonamenta en falses fidelitats, conveniència i falsedats.

L'important és disposar de les armes del poder. L'ambició i ànsia de poder fan néixer situacions pròpies d'una dictadura. Aquest poder necessita servir-se de la llei. El poder de la llei que atorga la força coactiva de l'Estat és indispensable per a governar sense donar explicacions. És el primer pas per a paralitzar l'oposició i que no puguin moure el poder ben assentat. Els polítics, en aquestes circumstàncies esdevenen més astuts, desconfiats i amb set de dominació. Han d'eternitzar els mandats repetint-se sense parar, no cedir res i, si cal, clavegueres i joc brut. És el que ha passat fins ara. D'engany en engany.

Una democràcia amb aquest perfil esdevé paranoide, per la repetició dels errors i la resistència dels ciutadans a ser mal governats. La política dels conservadors és la creença en la superioritat de les famílies benestants del franquisme i els seus cadells, la manca de sensibilitat i d'equitat en el tracte per a resoldre els problemes del poble. Una part molt important dels càrrecs que no tenen esperit de servei viu del càrrec fugint dels problemes de la vida real. Viuen en la

conspiració per a surar i, és clar, són la base de la intolerància i la discriminació. No poden entendre que els joves i la gent gran ocupin aquests dies el carrer i vulguin democràcia, votar i justícia. No veuen la Justícia i la Fiscalia com a entitats que posin fre al poder oligàrquic quan tota la causa és perseguir urnes i paperetes en lloc de perseguir defraudadors, narcotraficants i terroristes.

La percepció del poble, és públic, considera la Justícia espanyola en el darrer lloc dels 28 Estats europeus. Per alguna raó serà que la gent no cregui en la Justícia espanyola, i no sabem si el govern espanyol i els mateixos jutges i fiscals s'ho han preguntat alguna vegada. La gent catalana ha volgut barrar el pas pacíficament a una ocupació per un cos militar d'uniformats i amb armament que es presenta oficialment, amb mentida, com a col·laborador dels Mossos d'Esquadra, com és la Guàrdia Civil. Els han utilitzat per al servei del poder oligàrquic i els seus interessos, no ens enganyem.

El cas català ha revolucionat les consciències de tot un poble, independentista o no, que estima i defensa la dignitat humana i la validesa d'un règim democràtic sincer, transparent i autèntic, com diuen les Nacions Unides, garant dels drets humans i aplicant l'equitat i la tolerància, que és la base del veritable Estat de Dret. No fonamenta la mentida, l'Estat de Dret. El poble català no accepta que vinguin a destruir *manu militari* i sota les ordres d'un jutge o d'un fiscal el legítim poder català, per impedir l'exercici del vot d'un referèndum d'autodeterminació que és considerat quelcom protegit pel Dret internacional, imprescindible per a les Nacions Unides. Per això, sorprèn també que el ministre d'Exteriors, Sr. Dastis, es manifesti davant l'Assemblea General de les Nacions Unides intentant fer creure que la llei del PP està per damunt del Dret internacional. És a dir, que no existeix o no és aplicable a Espanya altre Dret que el constitucional. Llavors cal preguntar-se davant aquesta aposta

patriòtica: què hi fem a les Nacions Unides i a la Unió Europea si no volem aplicar lleis, Dret i jurisprudència internacional. O som o no som. O és que només som per a donar imatge i fer quedar bé els que manen? Pura política d'imatge.